

Közép-Dunántúli Regionális Diákszínjátszó Találkozó Aba, 2025. április 11.

Bagossy Júlia

Lovassy Színpad – Puzzle(d) Csoportvezető-rendező: Fürj Katalin

Ede Hamletet rendezne egy csapat fiattal. Ám mindez nem is olyan egyszerű, ha nem mindenkinek jut szerep, ha a csapatban szerelmi válság tör ki, ha szombaton nem sokan járnak próbálni, vagy ha Rosencrantz húsz mondattal többet szól, mint Guildenstern. Önéletrajzi ihletésű, humoros, a formáját fluidan használó előadás színházcsinálóktól mindenkinek, aki szereti. A zsűri egyöntetűen és nyugodt szívvel zavarta el őket arany minősítéssel az Országos Fesztiválra.

VII. Országos Diákszínházi Fesztivál Győr, 2025. május 30-31. ZÖLD SZEKCIÓ

Puskás Panni

A pénteki nap ezután derűsebb előadással folytatódott, a Lovassy Színpad Puzzle(d) című produkciójával (csoportvezető: Fürj Katalin). A szereplők mind a színpadon foglalnak helyet, hozzánk beszélnek, elmondják, ők nem ezt az előadást akarták elkészíteni eredetileg, de végül így alakult. Majd meg is mutatják: az előadás témája az előadás elkészítésének története, ami nagyon meta, nagyon színház a színházban és nagyon önreflexív is – láttunk már ilyet, mondhatnánk, és tényleg így is van, de az azért ritka, hogy ilyen pokolian jól szórakozzunk közben. A veszprémi Lovassy Gimnázium vegyes korosztályú csapata ugyanis rettentően szellemes és energikus – a közönség könnyesre röhögi magát a produkciót nézve (mi is). Van itt minden: fókuszkeresés, politikai ideológiaváltás, a színházi hierarchia megkérdőjelezése, szerelmi háromszög és stabil oldalfektetés. Na, de mit is akartak volna eredetileg történetünk szereplői, ha nem ezt? Nos, egy időtlen mesterművet, Shakespeare Hamletjét szerették volna bemutatni az Ede nevű, kissé túlmozgásos szereplő rendezésében (Szentimrey-Vén Dániel Ede megformálásáért színészi különdíjban részesült). Ez – cirkalmas szakmai és magánéleti problémák miatt – végül nem sikerült. Ámbár egy kibontakozó szerelmi háromszög történetének elmeséléséhez a Hamlet épp kapóra jöhet: a Hamlet–Ophelia-jelenet többször is elkezdődik, de egyszer sem úgy végződik, ahogy szokott. Vagy mégis?

Egyértelműen látszik a produkciót nézve az is, hogy a játékosok nagy örömmel dolgoztak rajta, és az is, hogy mennyire személyes az egész. A karakterek úgy egyéniek, mintha a színészek egy-egy tulajdonságának felnagyításai lennének – aztán a szakmai beszélgetésen ki is derül, hogy ebben a megérzésünkben bőven van igazság. És van persze itt tartalom is, nem csak viccelődés: az előadás a megrekedt (élet)helyzetek bemutatására fókuszál, a „nem tudom, mit csináljak” érzésére, amely tehetetlenséget hányszor, de hányszor kell elviselnünk a hétköznapiakban, és milyen meglepően sokat tudunk benne dagonyázni, míg végre sikerül elmozdulnunk valamiféle megoldás felé – legyen szó párkapcsolatról, egzisztenciális helyzetről vagy éppen egy közös projekt létrehozásáról, és hát a Lovassy Színpad előadásában mindháromról vastagon szó van. És ha az élet ilyen elcsesztett, akkor jobban tesszük, ha egy elképzelt dán királyfi elakadásai helyett a saját elakadásainkról beszélgetünk, amelyek legalább olyan fajsúlyosak, csak szerencsére nem járnak annyi kiontott vérral. Mindenki tudja, aki valaha életében mondott már egy jó viccet, hogy a humor komoly intellektuális munka, amit azért fordítunk komolytalankodásra, mert összességében azért mégiscsak eléggé szeretünk élni. A Szabó-Székely–Puskás-zsűri különdíjat adott az előadásnak, a humoráért és az önreflexiójáért.

https://dpm.drama.hu/2025-2028/2025.1.pdf?fbclid=IwY2xjawPGDtdleHRuA2FlbQlXmABzcnRjBmFwcF9pZBAyMjlwMzKxNzg4MjAwODkyAAEeYoG7QLujaDD82E27wHQkINWUGEJOzv67_ZhxfG52egAkumY43nrZAJ3Wk4Y_aem_U0xFNqt8bLQ56EqNH7CIMA